

[Lawaetz]

en omskolings- eller optræningsperiode, dog højst på 16 uger. Uanset vor normale principielle uvilje mod, at staten betaler arbejdsgiverne subsidier, fremsatte vi dette velmente forslag på baggrund af den helt særlige ulykkelige situation, som de mange arbejdsløse var i. Men selvfølgelig kunne socialdemokratiet ikke dengang støtte lovforslaget; motiveringen har sikkert været rent partipolitisk, nemlig blot, at det var fremskridtspartiet, der kom med lovforslaget. Så det røg i papirkurven. Det må være mærkeligt nu for socialdemokratiet at grave forslaget op fra samme papirkurv og brodere videre på det.

Arbejdsministeren har udtalt, at man kun forventer, at det private arbejdsmarked vil aftage en tredjedel af de langtidsledige, hvis jeg kan holde mig til bladene, og i sin videre brodering lover han alle langtidsledige mindst 9 måneders beskæftigelse. Det vil sige, at det offentlige skal beskæftige to tredjedele af de langtidsledige, og det vil sige, at man igen skal ud med stor administration, fantasi og opfindsomhed for at finde på beskæftigelsesarbejder, arbejder, der på længere sigt ikke kan undgå at skabe en illoyal konkurrence til det private erhvervsliv.

Det kan ikke undgås, at den offentlige sektor igen forøges med store tal, og loven vil således igen virke fordyrende for os alle, forringe vor konkurrenceevne og kræve skatte- og afgiftsforhøjelser, altså stik modsat det eneste, som på længere sigt kan hjælpe os ud af krisen. Her adskiller fremskridtspartiets velmente lovforslag fra 1975 sig totalt fra regeringens.

Det mest positive, jeg kan sige om lovforslag nr. L 226, er, at det vil betyde en registrering af alle arbejdsledige, alle, der reelt er til rådighed for arbejdsmarkedet, og en frasertering af dem, der ikke ønsker arbejde, og som så må overgå til bistandsloven.

Vi vil til enhver tid medvirke til at skaffe flere i arbejde i en rentabel produktion, men vi vil ikke medvirke til kunstig, statsstøttet beskæftigelse, der camouflerer den virkelige arbejdsløshed og regeringens uformåenhed på dette punkt. Vi vil med interesse følge, hvilke partier der kan støtte disse to lovforslag og være medansvarlige for en diskriminering af store befolkningsgrupper og en yderligere forringelse af landets økonomi.

Holm (V):

Med lovforslagene om efterløn og jobtilbud til langtidsledige lever arbejdsministeren op til de tilsagn, der tidligere i denne samling blev givet i forbindelse med 4 års reglens forlængelse, der blot er en udskydelse af problemerne.

Det ville være udsigtsløst at fortsætte denne trafik, der i sin konsekvens ville føre til en udvidelse af 4 års reglen til en 5 års regel osv. Udskydelsen af problemerne måtte derfor følges op med forslag til en løsning.

I den forbindelse skal jeg understrege, at det for venstre fortsat er væsentligt, at vi hurtigt når tilbage til de oprindelige regler.

Lovforslaget om efterløn til ældre medborgere, dvs. personer, der er fyldt 60 år, er en principiel nydannelse både i forhold til arbejdsmarkedslovgivningen og i forhold til de sociale pensioner, og det må siges at være en ordentlig mundfuld at skulle klare på de 12 arbejdsdage, der er tilbage til udvalgsarbejdet.

Selv om ministeren understreger, at det er en arbejdsmarkedspolitisk foranstaltning, undgår vi ikke at vurdere forslagene i forhold til invalidepensionslovgivningen, hvorefter der tildeles pension efter et nedslidningskriterium og i forhold til de gældende førtidspensionsregler. I sammenligning med begge disse pensionsområder gælder det, at ministerens forslag er langt mere rundhåndet.

Venstre erkender, at der er et problem for de ældre medborgere, der falder for 26 ugers reglen, og at det derfor kan være nødvendigt at se på en særlig løsning for disse mennesker. Imidlertid forekommer det os, at arbejdsministerens forslag om efterløn går langt ud over det særlige behov. Principielt finder jeg det uheldigt, at forslaget kun giver tilbud til en del af de erhvervsaktive; for venstre må en førtidspensionsordning omfatte alle.

Endvidere finder vi det helt urimeligt ad lovgivningens vej at begrænse de ældre medborgeres mulighed for at påtage sig såvel lønnet som ulønnet arbejde. 200 timer årligt svarer til 5 ugers arbejde; det er en urimelig begrænsning af den enkeltes udfoldelsesmuligheder.

Forslaget om, at kommunerne i en 3 års periode forpligtes til at skaffe et, som det hedder i lovforslaget, rimeligt tilbud om arbejde, har positive sider, men lader en række spørgsmål ubesvarede. Det problem afhjæl-